

„Când mă gândesc la Daesh, mă rog ca Dumnezeu să-i ierte”

E greu să auzi aceste cuvinte. Și totuși Soleen ține la acest lucru! Am cunoscut-o la Grenoble, cu ocazia unui stagiu de franceză organizat de Centrul Lanfrey. Vă propunem astăzi să revenim asupra parcursului incredibil, care a făcut-o pe această tânără de 17 ani să fugă din Irakul natal cu familia sa.

10.02.2016

Viața fericită

Cinci frați și surori între 7 și 31 de ani, prietene, frecventarea școlii în siguranță, dans oriental, volei și visul de a deveni într-o zi farmacistă...

Până la 16 ani, viața lui Soleen semăna cu cea a multor fete de vârsta ei.

Născută la Karakoch în Irak în 16 iulie 1998, într-o familie creștină, Soleen a trăit într-o ambianță în care se vorbea aramaica acasă și în care se trăia credința zilnică, în familii ca și în oraș., ***Cu ocazia sărbătorii religioase, toată lumea cobora în stradă sau se urca pe acoperișurile caselor pentru a urma procesiunile ori să asiste la Liturghia celebrată în curțile bisericilor și difuzată în tot Karakoch-ul prin difuzor***” își amintește tânăra.

Elevă bună - fără a munci prea mult, recunoaște ea - Soleen urmează

grădinița într-o școală organizată de călugărițe, apoi continuă într-o școală publică pentru fete. „***Ca în toate școlile publice, aveam cursuri de religie conform religiei elevilor***”. Ajunsă la liceu, alege secția științifică pentru a-și atinge scopul și să devină într-o zi farmacistă. Avea, pe atunci, viitorul larg deschis.

Sosirea islamiștilor

Totuși, în cursul anului 2014, viața lui Soleen se schimbă radical ca și cea a miilor de creștini din Irak. În 9 iunie, soldații din Daesh intră în Mossul, al doilea oraș din Irak.

Creștinilor și evreilor din oraș nu le lasă decât o alegere: să se convertească la islam sau să devină Dhimmi. Nume dat de musulmani unui creștin sau evreu ce trăiește într-o țară unde religia de stat este islamul, Dhimmi-ul este tolerat dar considerat ca un cetățean de

categorie secundară. Creștinul devenit Dhimmi este astfel autorizat să-și trăiască credința, dar fără ca acest lucru să se manifeste. El nu mai poate lucra și trebuie să plătească un impozit fix de 250 de euro lunar pentru Daesh. Bisericile sunt închise și Liturghiile interzise. Amenințați cu decapitarea dacă nu se supun acestei noi reguli, creștinii din Mossul decid să fugă, să se refugieze la Karakoch.

Dar în 6 august, după ce au bombardat orașul în mai multe reprize, Daesh intră în Karakoch.

Lăsând totul, tot ceea ce posedau, părinții lui Soleen fugiră cu cei patru copii și bunica lor la Erbil, oraș din Kurdistanul Irakian, situat la aproximativ șaiszeci de kilometri.

„Noi am avut norocul de a pleca cu mașina, în timp ce alții au fost nevoiți să fugă pe jos pe o căldură de 55 de grade C. Ne-a trebuit totuși o zi ca să ajungem la destinație. La sosire accesul în oraș era blocat de

islamiști. Slavă Domnului, am putut trece până la urmă datorită puterii de convingere a unui preot unit în rugăciune cu toate persoanele care fugeau de Daesh.” Erbil era atunci supraaglomerat de un val neîntrerupt de familii. Parcuri, terenuri goale, curțile școlilor, săli, clădiri în construcție; toate spațiile disponibile au fost folosite. **„În centrele de campare, familiile plasau imaginile Sfintei Fecioare pe care putuseră să le ia cu ele.”**

Credința pusă la încercare

Niciodată până atunci Soleen nu se îndoise în credință. Totuși, în ziua aceea, pentru prima dată - și pentru singura dată în viața ei - își pierdu încrederea în Dumnezeu. **„Îmi amintesc că i-am spus mamei că Dumnezeu ne-a abandonat. Mama mi-a răspuns atunci că nu, că nu ne-a abandonat, că nu ne va abandona niciodată și că El va**

continua să vegheze asupra noastră.” Nu a fost ușor, dar m-am străduit atunci să gândesc că poate Dumnezeu ne-a trimis această încercare spre a ne face să creștem în credință, ca să nu ne pierdem niciodată încrederea în El și să știm să-i mulțumim pentru tot. Pentru a mă ajuta, am recitat deseori aceste cuvinte ale lui Cristos: „oamenii vă vor trăda ca să vă facă să suferiți și să vă omoare, toate popoarele vă vor urî din cauza mea. În acele timpuri, mulți vor abandona credința... Dar cel care nu și-o va pierde până la sfârșit va fi salvat.” *„Acele cuvinte ale Evangheliei îmi dau multă forță pentru a rămâne credincioasă, a-L iubi mereu pe Dumnezeu și a-i ierta pe Daesh.”*

Sosirea în Franța

După două luni petrecute la Erbil, familia lui Soleen a fost una dintre primele care a putut pleca la

Grenoble datorită unei persoane care, cunoscându-l pe unchiul lui Soleen (preot la Bagdad), a reușit să găsească pentru ei o familie grenobleză. **„Această familie a avut amabilitatea să ne lase un întreg etaj al casei. Nu vom putea niciodată să le mulțumim îndeajuns. Cu atât mai mult a fost dificil contactul cu familia gazdă la început căci, noi nu vorbeam decât aramaica și araba.”** După câteva luni petrecute în Franța, Soleen și-a dat foarte repede seama că limba nu va fi singura barieră pe care o va avea de trecut. **„Am fost într-adevăr foarte uimită să văd așa de puțini creștini în Franța. Majoritatea persoanelor pe care le-am întâlnit la liceul catolic, care m-a primit, îmi spuneau că nu sunt religioase, ceea ce m-a șocat, deoarece mi-a fost greu să-mi imaginez că poți trăi fără să crezi în Dumnezeu. În zadar familia gazdă era credincioasă, a început să-mi fie greu**

să mă rog în acest deșert. Așa că i-am cerut lui Dumnezeu să-mi trimită prieteni creștini”.

Întâlnirea cu Lanfrey

Și atunci Soleen a cunoscut centrul Lanfrey.,,*Rugăciunea mi-a fost îndeplinită ! Am descoperit la Lanfrey activități de formare și îndrumare spirituală care mi-au permis din nou să aflu multe lucruri și să cresc în credință”.* Datorită prietenelor pe care și le-a făcut aici și care, pe rând, s-au străduit s-o ajute să-și însușească franceza, **Soleen a descoperit nu numai gustul limbii franceze, dar și să redescopere gustul de a trăi.** Ea a învățat vocabularul credinței dar și modul de a le vorbi despre Dumnezeu altora, în Franța. Astăzi, chiar dacă nimic nu va mai fi ca înainte, căci atâtea persoane pe care le iubește îi lipsesc, Soleen știe că ea și familia ei au avut mult noroc.

Mesajul lui Soleen

„Tuturor celor care mi-au citit povestea, aş vrea să le spun că nu trebuie niciodată să-ţi pierzi credinţa în Dumnezeu. Uneori noi credem că El ne-a uitat, dar ne înşelăm. Cum o spune Biblia, „Vezi, eu te-am gravat în căuşul mâinilor mele”. Trebuie deci să ne păstrăm mereu speranţa. **Daesh a reuşit să ne ia casa, familia, prietenii, dar nu a reuşit să ne fure esenţialul: credinţa noastră în Cristos.**

Numeroase familii mai sunt la Erbil, în aşteptarea unui cămin care i-ar putea primi. Mă gândesc deseori la ele şi sper că printre voi, unii vor fi dispuşi să le deschidă uşa.”

.....